

Nicky
Pellegrino
**EEN JAAR IN
HOTEL GONDOLA**

Kat is gewend de wereld rond te reizen,
maar nu begint ze aan een nieuw avontuur:
een jaar op één plek blijven...

Nicky
Pellegrino
EEN JAAR IN
HOTEL GONDOLA

Vertaald door Jolanda te Lindert

De Fontein

Een jaar in Hotel Gondola door Kat Black

1

Niets is erger dan jaloers zijn op je eigen leven. Weet je wat ik bedoel? Ben jij ooit jaloers geweest op de jonge vrouw die je ooit was? Heb je ooit teruggekeken op je verleden en je toen gerealiseerd dat die tijd opwindender was dan je toekomst eruitziet? Herken je dat? Ik ga alles doen om te voorkomen dat mij dat ooit overkomt!

Vanaf het moment dat ik zelf de touwtjes in handen nam, heb ik een interessant leven geleid. Het eerste deel was trouwens even saai als dat van iedereen: naar school gaan, huiswerk maken en tekenfilms kijken, de tafel dekken voor een maaltijd van slappe groente en taai vlees, daarna vroeg naar bed, uren naar de kier licht onder je deur staren – en maar nadenken. Ik weet niet waarom, maar ik wist gewoon dat er betere dingen op me lagen te wachten. Ik moest ze alleen zien te vinden, of ik moest ze helpen mij te vinden.

Je jeugd is tijdverspilling, vind je ook niet? Mijn jeugd leek eindeloos. Zodra die eenmaal voorbij was en ik de vrijheid tegemoet ging – in de trein naar London Euston met mijn rug naar mijn geboortestadje in het noorden van het land gekeerd om een nieuw leven tegemoet te gaan – nam ik me voor om nooit ook maar één moment te verspillen.

We moeten natuurlijk allemaal de was doen en stofzuigen, dus heb ik niet elke seconde alleen maar genoten. Toch heb ik wel geprobeerd alles uit elk moment te halen.

Ik heb op een Mongoolse steppe paardgereden en ik heb rare dingen gegeten: bij nomaden het vlees van een jak, bij Inuit in Groenland walvispek en met grote tegenzin in Reykjavik gefermenteerde haai. Ik heb ontbeten met knapperige pannenkoekjes van straatventers in Sjanghai en pikante *dosa* bij een marktkraam in Mumbai. Ik heb de

hele wereld bereisd om alles en nog wat te kunnen proeven. Misschien heb je de tv-programma's gezien die ik heb gemaakt, of heb je artikelen of boeken van me gelezen? Mijn leven was heel avontuurlijk.

Tot nu toe.

Want toen ik vijftig werd, veranderde er iets. Volgens mij is dat de schuld van mijn moeder, want zij zei toen: 'Twintig goede jaren, meer heb je niet op jouw leeftijd, want daarna zul je geen avonturen meer willen beleven.'

Ik zei tegen haar dat dat grote onzin was en legde de telefoon neer, maar haar woorden bleven door mijn hoofd spoken. Twintig goede jaren? Dat was echt niet genoeg, lang niet! Stel dat ze gelijk had? Misschien voel ik me op mijn zeventigste volkomen anders dan nu. Misschien stap ik dan inderdaad over een drempel heen en verlang ik alleen nog naar veiligheid en comfort. Hoe zou ik dat moeten weten?

Ik werd die nacht om drie uur wakker en kon daarna niet meer slapen. 's Nachts lijkt alles waar je bang voor bent altijd groter, dus hoopte ik dat mijn angst tegen de ochtend was verdwenen. Helaas, deze angstgevoelens hadden zich in mijn hoofd genesteld en ik kon ze niet verdringen.

Ik belde mijn moeder terug. 'Jij bent nooit avontuurlijk geweest, dus hoe zou jij dat moeten weten?'

'Omdat alle mensen om me heen oud zijn en we allemaal hetzelfde zijn en ons paspoort en ons rijbewijs laten verlopen.'

'Gatver, wat deprimerend!'

'Maar, Kat, je kunt ook van kleinere dingen genieten, hoor! Het is echt wel prettig om een huismus te zijn. Dat zul je zien.'

Nee, dat zou ik niet zien. Voor mijn gevoel is het leven alles wat buiten je huis gebeurt, met een gepakte koffer en een portemonnee vol buitenlands geld. Ik zeg niet dat ik me niet ouder voel, want mijn linkerheup doet een beetje pijn, ik heb een leesbril nodig en als ik niet elke maand naar de kapper ging had ik nu meer grijze dan bruine ha-

ren. Natuurlijk zie ik al die signalen wel, maar ik heb mezelf iets beloofd: al word ik honderd, ik word geen huismus!

Als ik ouder word, maak ik mijn leven interessanter, niet saaier. Ik ga geen tijd verspillen en al helemaal niet jaloers worden op mijn eigen leven. Zeker weten van niet!

1

Kat Black had getwijfeld of ze wel zou toegeven dat ze vijftig was. Dan werd je in een hokje gestopt immers? Misschien kon ze haar echte leeftijd verdoezelen en iedereen laten denken dat ze nog in de veertig was. Maar dan gold die 'twintig goede jaren'-uitspraak niet. Toch had haar moeder het echt gezegd en zoals ze had geschreven was Kat daardoor van streek geraakt. Bovendien was het een fantastisch eerste hoofdstuk en dat wilde ze niet veranderen.

Wat maakte het ook uit? Haar leeftijd begon al een verschil te maken. Was dat niet de reden dat het netwerk geen belangstelling had gehad voor een volgende serie *Black of Beyond* over reizen en eten? Had haar uitgever daarom het voorschot voor haar nieuwe boek gehalveerd? Haar agent beweerde dat dit bij iedereen gebeurde, maar Kat had het niet geloofd. Het leek waarschijnlijker dat haar carrière ten einde liep. Ze had zo hard gewerkt en zo veel bereikt, maar ze kon de verandering bijna ruiken.

Ze keek naar buiten. Vanaf hier kon ze niet veel zien, tenzij ze het raam opende en naar buiten ging hangen. De suites in Hotel Gondola hadden het mooiste uitzicht. Kats kamer onder de nok was alleen bereikbaar via een steile trap en keek uit op het hotel aan de overkant. Toch vond ze het hier heerlijk, want het hotel stond midden in het centrum van Venetië, waar het bruiste van leven. Het was volkomen anders als je hier woonde dan wanneer je deze stad alleen maar bezocht. Alles was nu anders, en dat was precies de bedoeling.

Kat staaarde naar het scherm van haar computer, keek naar het aantal woorden en zuchtte. Het begin van een boek was altijd het moeilijkste deel. Het begin van dit boek was zelfs nog moeilijker doordat ze het avontuur dat ze beschreef zelf meemaakte.

Een jaar in Hotel Gondola; het had haar verbaasd dat haar uitgever zo enthousiast was over dit idee. Ze had natuurlijk moeten beloven dat ze recepten zou opnemen. Dat vond ze altijd lastig, omdat ze alles moest testen en alle ingrediënten tot en met de laatste theelepels moest afmeten. Dat was niet de manier waarop Kat het liefst kookte, maar ze begreep heel goed dat het niet doorging als ze daar niet mee akkoord ging.

‘Dit wordt mijn grootste avontuur ooit,’ had ze gezegd toen ze het concept voorlegde. ‘Kat Black tijdens de reis die ze nooit eerder heeft gemaakt: een relatie.’

Dat was niet helemaal waar. Ze had best veel vriendjes gehad, maar de langste relatie die ze had gehad had slechts acht maanden geduurd, en omdat hij fotograaf was en bijna even vaak op reis was als zij kon je het eigenlijk geen relatie noemen. Maar zij en Massimo Morosini was andere koek, dat zou het tenminste moeten zijn omdat er deze keer zo veel op het spel stond.

Kat klapte haar laptop dicht, rekte zich uit en gaapte. Misschien kon ze weer helder denken als ze een wandeling maakte. Ze moest in haar boek beschrijven hoe ze in Hotel Gondola verzeild was geraakt, maar wist nog niet hoe ze dat het beste kon doen. Massimo’s moeder zou dit verhaal lezen, net als haar eigen moeder. Een paar ex-vriendjes konden het boek zien, en duizenden onbekenden zouden het boek hopenlijk kopen. Al die ogen zouden op haar privéleven worden gericht. Soms vroeg ze zich af waarom ze dit eigenlijk een goed idee had gevonden.

Kat stopte haar laptop in haar tas en pakte haar zonnebril en hoed. Een beetje behoedzaam opende ze de deur van haar kamer, ze bleef staan en luisterde voordat ze een voet buiten de deur zette. Het hotel zat vol gasten en ze had echt geen zin om een van hen tegen te komen, want dan moest ze altijd vragen beantwoorden of problemen oplossen. Ze vroegen de weg naar het Lido, een extra kussen of tips voor waar ze die avond konden dineren. Dus was het Kats gewoonte om haar kamer uit te sluipen en de trappen af te rennen met haar hoofd gebogen,

zonnebril op en de rand van haar hoed naar beneden getrokken. Als ze de lobby kon doorkruisen zonder dat ze werd tegengehouden had ze het bijna gered. Ze ontspande zich echter altijd pas nadat ze de rustige *fondamenta* – straat langs het kanaal – had verlaten en wist dat Hotel Gondola niet meer te zien was.

Kat was nog niet lang in Venetië, maar had nu al plekjes ontdekt die ze als ‘haar’ plekjes begon te beschouwen. Op zoek naar hoge bomen vol in het blad liep ze vaak naar de Papadopolituinen. Zelfs nu verdwaalde ze nog weleens, daar was maar één verkeerde zijstraat of één enkele afleiding voor nodig, maar juist dan vond ze toevallig een verborgen plekje waar ze iets over had gehoord en dat ze niet eerder had kunnen vinden. De kleine *osteria* met de handgeschreven menukaart, de bar waar ze papieren puntzakjes hete gefrituurde polenta serveerden, het familierestaurant dat altijd vol locals zat. Massimo zei vaak dat het vooral leuk was om de geheimen van Venetië zelf te ontdekken. Maar dit was zijn stad, hij liep hier al het grootste deel van zijn leven rond en had vaak wel een reden om Kat tijdens haar wandelingen juist niet te vergezellen, zoals te veel werk of te veel afspraken. Dus ging ze alleen op verkenning uit, zoals ze altijd had gedaan.

Vandaag zat Massimo in het hokje dat zijn kantoor was en keek met een diepe frons naar spreadsheets vol cijfers. Hij was de eigenaar/manager van Hotel Gondola en vatte zijn werk heel serieus op.

Kat moest nu eigenlijk ook werken. Daar werd ze aan herinnerd door de zware laptop in haar tas, maar ze had nooit goed kunnen nadenken achter een bureau en bovendien had ze nog een heel jaar om dit boek af te maken. Het was vast ook beter om buiten te zijn, waar ze de wereld zelf kon ervaren, zodat ze de kleuren en de avonturen kon beschrijven. Dan kon ze Venetië tot leven brengen en de mensen die het boek lazen het gevoel geven dat ze hier zelf waren.

Een jaar in deze stad vol water en schaduwen, een jaar waarin ze kon leren Venetiaan te zijn en net als zij kon eten en liefhebben. Toen Kat dit idee bedacht, leek dat het antwoord op haar problemen. Nu vroeg

ze zich af of ze misschien alleen meer problemen had gecreëerd. Vanuit het niets een boek schrijven was één ding, maar een relatie onderhouden was iets volkomen anders... Vooral doordat zij en Massimo elkaar amper kenden.

‘Sorry!’

Kat keek om toen ze de Engelse stem hoorde. Dit was een gast van Hotel Gondola en ze had haar eerder gezien toen ze met een reisgids onder een kroonluchter in de lobby zat.

‘Voel je je wel goed?’ vroeg de vrouw.

‘Ja hoor, hoezo?’ vroeg Kat, een beetje te kortaf.

‘Neem me niet kwalijk, maar iets aan je blik...’ De vrouw nam haar zonnebril af en keek Kat met haar blauwgrijze ogen aan. ‘Daarom vroeg ik of het wel goed met je ging. Het is gemakkelijker dat niet te doen, maar daar krijg ik achteraf altijd spijt van. Ik herkende je van het hotel. Ik ben Ruth Wilson. Ik logeer al een week bij jullie en blijf nog drie weken.’

‘Ach, natuurlijk!’ zei Kat vriendelijker, omdat Massimo had gezegd dat gasten die lang bleven en vaak elk jaar terugkwamen even waardevol waren als goudstof.

‘Ik ben een fan van je,’ zei de vrouw. ‘Ik kijk al jaren naar je televisieprogramma. Dat was een van de redenen dat ik zin kreeg om weer te reizen na het overlijden van mijn man.’

‘O, dank je! Ik hoop dat je geniet van je vakantie.’

Kat stapte iets opzij, maar de vrouw leek niet te begrijpen dat dit het teken was dat ze dit gesprek moest beëindigen.

‘Eigenlijk ben ik hier om te schilderen, maar ik heb mijn doeken nog niet eens uitgepakt! Ik begin deze stad echt te begrijpen en wil haar vastleggen op een manier die verder gaat dan de clichés.’

‘Dat is moeilijk met Venetië, want hier zijn al veel kunstenaars geweest.’

‘Ja, maar het is niet mijn bedoeling om de kanalen en gondels te schilderen. Ik interesseer me voor de mensen.’

‘Aha. Nou, daar is hier geen gebrek aan. Maar ik neem aan dat je vooral de Venetianen en niet de toeristen wilt schilderen?’

‘Dat weet ik nog niet. Ik dwaalde een beetje rond omdat ik een besluit wilde nemen en toen zag ik jou.’ De vrouw keek opnieuw aandachtig naar haar gezicht, alsof het antwoord daar kon liggen. ‘Ik hoopte al dat ik met je kon praten, maar je lijkt altijd haast te hebben als ik je in het hotel zie.’

De vrouw voelde zich eenzaam, dat was wel duidelijk. Kat kon het niet over haar hart verkrijgen haar de rug toe te keren, hoe verleidelijk dat ook was. Venetië leek een verschrikkelijke plek om je eenzaam te voelen: zo gekoloniseerd door stelletjes in hun wittebroodsweken en door luidruchtige groepen; zo gevoelig voor plotseling optredende mist en donkere middagen; zo vol vervlogen grandeur.

‘Wil je met me mee?’ hoorde ze zichzelf vragen. ‘Ik ga naar de Papadopoli tuinen.’

‘O, ik ben gek op tuinen. Zijn die mooi?’ vroeg Ruth gretig.

‘Het is een leuk park, niet heel bijzonder, maar ik vind het een goede plek om naartoe te gaan als ik moet nadenken over het boek dat ik probeer te schrijven.’

‘Ik neem aan dat je niet goed kunt nadenken als ik daar tegen je zit te praten?’

Kat mompelde iets.

Meer aanmoediging had Ruth niet nodig. ‘Dus als je het echt zeker weet, wil ik graag met je mee.’

Ze liepen samen verder, terwijl Ruth haar tempo aanpaste aan Kats grote stappen, zigzagden om groepen toeristen heen die de weg blokkeerden, staken gewelfde bruggen over brakke kanalen over en liepen even snel als de traag tjoekende motorboten.

Ruth was bijzonder praatlustig, zoals ze Kat al had gewaarschuwd. Ze praatte vooral over Kats werk – de tv-programma’s die ze leuk had gevonden en de reisboeken die haar hadden geïnspireerd – en zei een paar keer dat ze een grote fan van Kat was.

Kat vond bewondering altijd ongemakkelijk. Ze stuurde deze informatie de wereld niet in om aandacht te krijgen en beroemd te worden. Voor haar was dat een middel om iets te bereiken, een manier om het leven dat ze wilde leiden te financieren. Tot nu toe tenminste.

‘Waar gaat je nieuwe boek over?’ vroeg Ruth. ‘Venetië zeker?’
‘Inderdaad.’

‘Op welk aspect richt je je vooral? De geschiedenis, de keuken... O, neem me niet kwalijk, misschien ben jij zo’n auteur die er de pest aan heeft om over je huidige boek te praten?’

‘Er is nog niet veel om over te praten. Het idee is dat ik een jaar in Venetië blijf en ik wil schrijven over de mensen die ik ontmoet, de plaatsen die ik bezoek, de gerechten die ik eet, dat soort dingen.’

‘Dat klinkt als een groot avontuur.’

‘Dat wordt het hopelijk ook.’

Ruth keek alweer onderzoekend naar Kats gezicht. ‘Weet je, toen ik je net vroeg of het wel goed met je ging?’

‘Fronste ik? Ik dacht vast na over mijn boek.’

‘Nee, het was iets anders. Ik vind het altijd moeilijk om uit te leggen, maar als ik naar mensen kijk zie ik kleuren.’

Kat was stomverbaasd. Deze tengere vrouw leek heel gewoontjes. Haar grijze haar was keurig in een bob geknipt, haar kleren waren praktisch en ze droeg heel weinig make-up. Niets aan haar leek erop te wijzen dat zij zo’n type was dat kleuren zag.

Ruth zei snel: ‘Nee, ik bedoel geen aura! Je zou het meer een impressie van kleur kunnen noemen dan een halo of een licht. En het geeft me een indruk van die mensen, wat voor iemand ze zijn en hoe ze zich voelen.’

‘Dus jij ziet kleuren als je naar al deze mensen kijkt?’ Kat wees naar een groep toeristen die hun kant op kwam.

‘Inderdaad. Ik schrok enorm toen ik als kind ontdekte dat niet iedereen de wereld op dezelfde manier zag als ik.’

‘Welke kleur heb ik?’ vroeg Kat.

‘Dat is het gekke,’ zei Ruth aarzelend. ‘Jouw kleur verandert steeds. Op dit moment is het zilver, net dwarrelde er blauw om je heen en gisteren toen je zo snel langs me heen liep liet je een oranje spoor achter.’

‘Is dat dan niet gebruikelijk?’

‘Niet echt. Daarom vroeg ik me dus af of er iets aan de hand was.’

‘Had ik een andere kleur toen je me op tv zag?’

Ruth glimlachte. ‘Dan gebeurt er niets. Ik zie alleen kleuren als iemand bij me is. Je zult hier wel heel sceptisch tegenover staan, net als de meeste mensen, maar ik ben niet gek, hoor, echt niet.’

Kat besloot haar een plezier te doen. ‘Wat betekenen mijn regenboogkleuren volgens jou?’

‘Dat weet ik niet. Ik weet alleen wat voor gevoel ze me geven en dat kan ik misschien het beste omschrijven als onzeker.’

‘Ben ik nog steeds zilver?’

‘Nog wel.’

Kat lachte. ‘Sorry, hoor, maar ik vind het heel gek.’

‘Mijn man had een prachtige groene kleur,’ zei Ruth weemoedig. ‘Daar werd ik rustig van. En toen hij ziek werd, veranderde de kleur in kaki en wat de artsen ook deden het werd nooit meer dezelfde kleur groen.’

‘Wat erg voor je. Hij is dus overleden?’

‘Ja, twee jaar geleden, maar hij was toen al heel lang ziek. Hij zei vaak dat ik de kleuren die ik zag moest schilderen, maar dat ben ik pas na zijn dood gaan doen.’

Ze waren al bijna bij de tuinen. Kat was geen enkele keer een verkeerde straat in gelopen, hoewel ze vooral op de automatische piloot had gelopen.

‘Zijn jullie lang samen geweest?’

‘Veertig jaar. We hebben geen kinderen, dus waren we met z’n tweetjes. Daarom reis ik zo veel, dat is gemakkelijker dan thuis zijn.’

Arme Ruth, altijd eenzaam waar ze ook naartoe ging. Kat was blij dat ze haar had gevraagd mee te gaan, al vond ze haar een vreemde vrouw.

‘Waarom ging je naar Venetië?’ vroeg ze.

‘Omdat ik hier jaren geleden al eens ben geweest en me afvroeg of het was veranderd.’

‘En, is dat zo?’

‘Niet echt, niet zodanig dat het iets uitmaakt.’

De Papadopolituinen waren niet groot, zodat je binnen de kortste keren alle grindpaden had gehad. Kat vond meestal wel een bankje niet te dicht bij de speeltuin en dan genoot ze van het geluid van de wind door de bomen en van de relatieve stilte. Vandaag was het niet stil doordat Ruth aan het woord was en ze haar niet zomaar alleen kon laten. Kat vroeg zich af hoe het moest voelen als je zo eenzaam was. Ze luisterde naar Ruths uitgebreide verhaal over haar vorige bezoek aan Venetië toen ze jonger was. Kat dacht aan alle tussenliggende jaren die Ruth met een en dezelfde man had doorgebracht en dat Ruth nu behalve een leeg huis en een leeg leven niets meer had.

‘Dit is mijn eerste reis in mijn eentje,’ zei Ruth. ‘Ik heb een paar groepsreizen en een riviercruise gedaan om moed te vatten, en toen besloot ik naar Venetië te gaan. Jij bent hier zeker al heel vaak geweest?’

‘Nee, dat heb ik eerlijk gezegd altijd vermeden. Het zuiden was voor mij altijd het echte Italië. Ik dacht dat Venetië een toeristisch Disneyland was en dat het daarom geen zin had eraartoe te gaan.’

‘Waardoor ben je van gedachten veranderd?’

‘Ik ben hier toevallig verzeild geraakt. Het toeval bracht me hiernaartoe en heeft mijn leven overgenomen. Daar gaat mijn boek ook over. Nou ja, het boek waar ik nu aan zou moeten werken.’

Een jaar in Hotel Gondola door Kat Black

2

Liefde en geld – dat is wat de meeste mensen willen. Volgens mij tenminste. Ze willen ook wel andere dingen, maar uiteindelijk komt het daar wel op neer. Voor mij is dat altijd anders geweest. De liefde bindt je, zorgt voor kinderen en bezittingen, voor altijd, en daarvoor vind ik mijn vrijheid te belangrijk. En wat geld betreft, zodra ik geld heb verdiend geef ik het meestal meteen weer uit. Niet aan handtassen en schoenen, nee, en ook niet aan verstandige zaken zoals vastgoed.

Je zou je rot lachen als je mijn appartement zou zien. Dat is een schoenendoos in Maida Vale, één kamer met een badkamer ernaast. Ik slaap op de bedbank en op de grond ligt altijd een koffer die wordt in- of uitgepakt. Mijn appartement is echt mini en niet erg mooi, maar dat geeft niet omdat ik er altijd maar even ben. Ik hou van reizen, van avonturen en van steeds een nieuwe omgeving, en ik had niet verwacht dat dit ooit zou veranderen.

Nadat ik vijftig was geworden dacht ik te veel na. Een van de dingen die ik me realiseerde, was dat er in mijn hele leven misschien nooit een man zou zijn die echt van me hield. Ik had op Instagram en Facebook misschien te veel foto's van gelukkige stelletjes gezien, maar daardoor vroeg ik me wel af of iemand die op ervaringen teert zoiets essentieels zou mogen missen.

Stel dat ik er te lang mee had gewacht? Of dat ik er later spijt van kreeg? Het verbaasde me dat dit me zo stoorde en dat ik daar steeds opnieuw aan dacht. Ik moest en zou weten hoe het voelde als iemand van me hield. Dat wilde ik niet mislopen.

Het probleem met liefde is natuurlijk dat ze niet gewoon verschijnt

zoals een trein of een vliegtuig. Eerlijk gezegd had ik ook geen idee waar ik ernaar moest zoeken.

Hoe leren mensen elkaar kennen? Vroeger kreeg ik vriendjes die mijn pad kruisten door werk of via vrienden. Ik had al heel lang geen vriendje meer gehad, zelfs geen korte flirt. Ik had niet eens beseft hoelang al niet, tot ik terugkende. Drie jaar – tenzij ik iemand vergat, maar ik wist bijna zeker dat dit niet het geval was. Dat was eigenlijk best lang. Het werd echt tijd dat ik daar iets aan deed, ja, toch?

Dat was mijn gemoedstoestand toen dat reisje naar Venetië me werd aangeboden. Het was een opdracht voor een reistijdschrift, inclusief vluchten en accommodatie, en de redacteur gaf me ongeveer dezelfde briefing als meestal: ‘Verlaat de gebaande paden. Ga voor me op zoek naar plaatsen die niet in reisgidsen staan en naar zaken die alleen de locals kennen.’

Redacteuren willen nooit je problemen horen. Ze willen dat je je artikel schrijft, je deadline haalt en geen enorme fouten maakt die hun lezers kunnen ontdekken. Meestal doe ik gewoon wat ze me vragen, maar deze keer reageerde ik sceptisch.

‘Zijn er in Venetië dan nog niet-platgetreden paden te vinden?’

‘Kom op, Kat! Jij móét een heleboel inside-information hebben. Neem gewoon contact op met iedereen die je kent en schrijf iets opwindends dat ik op de cover kan zetten – Geheim Venetië.’

Ik vertelde haar niet dat ik nog nooit in Venetië was geweest, dat ik meer een reiziger ben dan een toerist en dat ik de voorkeur geef aan relatief onbekende bestemmingen in plaats van bestemmingen die iedereen heel goed kent. Dat zei ik allemaal niet. ‘Oké, ik hou wel van een uitdaging. Ik doe het,’ zei ik tegen haar, omdat ik op dat moment geen andere opdrachten had. ‘Hoeveel woorden wil je?’

Nadat ik de verbinding had verbroken las ik een paar blogs en werd ik steeds enthousiaster. ‘Geheim Venetië’ was misschien te veel gevraagd, maar natuurlijk waren er locals en die moesten ergens te vin-

den zijn. Ik had een hele week en dus alle tijd om een goed verhaal te schrijven.

Het was puur toeval dat ik in Hotel Gondola logeerde. De naam van het hotel stond op het reisplan dat ik van het tijdschrift had gekregen en mijn contactpersoon was de eigenaar/manager Massimo Morosini.

Ik zal je een paar dingen over Hotel Gondola vertellen. Het is een prachtig gebouw met kroonluchters, mozaïeken van Murano-glas en antieke spiegels. Elke kamer is anders, maar allemaal hebben ze satijnen gordijnen en behang met bladgoud. Enkele van de betere suites hebben een balkon met uitzicht op de kanalen en als je wilt, kun je echt per gondel bij het hotel komen, want het heeft een eigen steiger. Er is een ontbijtzaal en er is een kleine bar met terras waar je op een warme avond voor het diner kunt genieten van een cocktail.

Op mijn eerste middag in Venetië was ik niet op mijn best. Ik was verdwaald in de wirwar van straatjes, sleepte mijn rolkoffer achter me aan, hoorde het vervelende geluid van de kunststof wieltjes over de keitjes en kwam andere toeristen tegen die hetzelfde deden als ik. Ik had een watertaxi moeten nemen, maar dat had me te gemakkelijk geleken toen ik op de plattegrond keek, die inmiddels helemaal verkreukeld was.

Toen ik het hotel eindelijk had gevonden, was er enige verwarring over mijn reservering. Een heleboel getik op een toetsenbord en veel hoofdschudden. Ik heb ontdekt dat je in sommige delen van de wereld dan een beetje boos moet reageren en met je armen moet zwaaien. Het maakt dan helemaal niet uit wat je zegt en zelfs niet in welke taal, maar daardoor wordt de zaak wel eenvoudiger. Dat probeerde ik hier ook, maar de jonge receptioniste vertrok geen spier en dat maakte me pas echt woedend. Ik keek in mijn reisplan en zei met stemverheffing de naam van de manager. Even later kwam een man tevoorschijn uit een afgeschermd ruimte achter de receptie. Ik heb geen idee hoe de man zich daar in had kunnen proppen, want hij was groot, had brede

schouders, een olijfkleurige huid, donkere ogen en zo'n stevige borstkas waar je tegenaan wilt leunen.

'Signora, is er een probleem?' vroeg hij rustig en met een diepe stem.

'Ja, dat lijkt er wel op. Ik ben van het tijdschrift *Travel Dreams* en zou hier een kamer krijgen, maar mijn naam staat kennelijk niet in jullie systeem.'

Meer getik en meer hoofdschudden. Daarna ontstond een discussie die werd afgebroken doordat de jonge vrouw de lobby uit rende.

De man mompelde iets en keek me aan. 'Het spijt me, signora, er is iets misgegaan in het reserveringssysteem en daardoor is uw kamer toegewezen aan iemand anders, die al heeft ingecheckt.'

'Geweldig... Kunt u me een hotel aanbevelen waar ze misschien wel een kamer voor me hebben?'

Hij hief een hand en zei: 'Nee, wacht. Ik zie een lastminuteannulering, zodat er wel een andere kamer voor u is. Het is zelfs een upgrade... de bruidssuite.'

'Echt? Wie annuleert in vredesnaam op het laatste moment de bruidssuite?'

'Iemand die een veel ergere dag heeft dan u, signora.'

Hij stelde zich voor als Massimo Morosini, de eigenaar van het hotel, en hij bood zijn excuses aan voor zijn receptioniste, checkte mij persoonlijk in en stond erop me naar mijn kamer te brengen.

De lift was zo klein dat we met onze rug tegen de wand moesten staan om te voorkomen dat we elkaar aanraakten, wat het voeren van een gesprek nogal ongemakkelijk maakte.

Toch vond ik dat ik hem naar bijzondere plekjes moest vragen. 'Ik ben op zoek naar geheime plekjes van deze stad, de plekjes die toeristen nooit zullen vinden. Leuke barretjes, restaurants of concertzalen.'

'Om naartoe te gaan of als research voor uw tijdschriftartikel?' vroeg hij toen de liftdeuren opengingen.

'Om over te schrijven natuurlijk,' zei ik.

Eerder verschenen van Nicky Pellegrino:

Caffè amore

De granaatappelboom

Bella Italia

Villa Rosa

Olijven met oregano

Terug naar Rome

Kookschool d'Amore

Een zomer in Venetië

Terug naar Villa Rosa

Dromen van Italië

Italië voor altijd

P.S. Kom naar Italië

Eerste druk juli 2024

Oorspronkelijke titel *A Year at Hotel Gondola*

Oorspronkelijke uitgever Orion Fiction, an imprint of the Orion Publishing Group Ltd

Copyright © 2018 Nicky Pellegrino

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Jolanda te Lindert

Omslagontwerp Splendid Grafisch Ontwerp

Omslagillustratie Shutterstock/Freepik

Opmaak binnenwerk Mat-Zet bv, Huizen

ISBN 978 90 261 7317 2

ISBN e-book 978 90 261 7318 9

ISBN luisterboek 978 90 261 7319 6

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.